

е воленъ да постъпи съ мене както обича, — «Добре, каза Пугачовъ. — Сега да ни кажешъ въ какво положение са намира градътъ ви?» — «Хвала богу, отговорихъ азъ. — Сичко стои благополучно.» — „Благополучно?“ повтори Пугачовъ. — А народътъ мре отъ гладъ!» Самозванецътъ говореше право, но азъ, който са бѣхъ заклѣлъ да служа на отечеството си, захванахъ да го увѣрявамъ, че сичките тие слухове сѣ празни и че въ Оренбургъ има още доста сѣкакви храни. — «Ти виждашъ, каза старчето, че той та лъже въ очите. Сичките бѣглеци казватъ сжгласно, че въ Оренбургъ има гладъ и моръ, че тамъ ѣдатъ мъртви лѣшове, и то ако ги намѣратъ; а негова милость ни увѣрява, че сичко е благополучно. Ако обѣсишъ Швабрина, то обѣси на истата бѣсилница и това юначе, за да не бѣде криво ни на единътъ, ни на другиятъ. Думите на проклѣтиятъ старецъ, както ми са показа, поколѣбаха Пугачова. За което щастие Хлопуша захвана да противорѣчи на другаринътъ си. — «Стига, Наумичъ, му каза той. — Ти се да бѣсишъ и да колишъ. А какавъ си ти юнакъ? Ако та поглѣда човѣкъ, то не знае дѣ ти стои душата. Самъ въ гробътъ глѣдашъ, а другите погубвашъ. Нема малко кръвъ лѣжи на сжвѣстѣта ти?» — »А ти отъ кои провѣдници си? отговори Бѣлобладовъ. — Отъ дѣ са зе у тебе тая жалость?» — «Разбира са, отговори той, че и азъ сжмъ грѣшенъ и че тая рѣка (тука той сгисна своятъ костеливъ юмрукъ и, като засука рѣкавътъ си, показа ни вълниста рѣка)... и тая рѣка е проливала невинна християнска кръвъ. Но азъ погубвахъ само противниците си, а не и гостите си; азъ погубвахъ по свободните крѣстопѣтища и въ темните гори, а не дома си, когато сѣда при пѣщѣта; най послѣ, азъ ги погубвахъ съ сопата си, съ брадвата си, а не съ ба-